

СРЕБЪРНИЯТ КОН, ЗЛАТНИЯТ КОН И ЕЛМАЗЕНИЯТ КОН

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Живял някога на света старец, който имал трима сина: двамата умни, а третия всички смятали за глупак. Веднъж старецът се разболял — стар бил вече. Когато разбрал, че скоро ще умре, повикал при себе си тримата си сина и им рекъл:

— Чеда мои, когато умра и ме погребете, идвайте първите три дни подред да бдите над гроба ми. Искам за последен път да направя за вас нещо хубаво.

Обещаха си синовете да изпълнят волята на баща си. Боледувал старецът още два дни и умрял.

Първата вечер след погребението Глупака попитал братята си:

— Кой ще отиде да бди тази нощ на гроба на баща ни?

— Като си глупав, върви и бди, аз няма да отида, много ми се спи — отвърнал най-големият брат и си легнал.

Глупака видял, че братята му не мислят да бдят над бащиния си гроб, отишъл сам на гробищата, седнал край гроба на баща си и зачакал. Чакал колкото чакал, изведнъж, към полунощ, баща му излязъл от гроба си и го попитал:

— Защо ти, най-малкият, си дошъл да бдиш? Нали първата нощ трябваше да дойде най-големият, втората нощ — средният и чак на третата нощ беше твой ред?

— Аз казах на най-големия си брат да дойде — отвърнал Глупака, — но той не искаше и затова аз, Глупака, дойдох.

— Много добре, синко, че не си ме забравил. Вземи тази сребърна свирка. Надуеш ли я, още същия миг ще се яви пред тебе сребърен кон и ще ти донесе сребротъкани дрехи. Щом конят и дрехите не са ти нужни вече, свирни със свирката откъм другия ѝ край и всичко ще изчезне.

На връщане Глупака надул сребърната свирка. И наистина, веднага пред него се появил сребърен кон със сребротъкани дрехи в уста. А щом надул свирката откъм другия ѝ край, всичко изчезнало.

Върнал се в къщи Глупака и легнал да спи, а на сутринта не казал нищо на братята си за бащиния подарък.

На следната вечер той попитал средния брат:

— Ще отидеш ли да бдиш на бащиния гроб?

— Че защо да ходя? — измърморил средният брат, — навън вали дъжд като из ведро. По-добре да полегна!

И като казал това, мушнал се в леглото. Какво да се прави? И тази нощ най-малкия брат трябвало да отиде и да бди над бащиния си гроб.

Чакал колкото чакал, ето че към полунощ баща му пак се появил и попитал:

— Ти защо идваш втори път, къде са братята ти?

— Казах на средния си брат да дойде той тази нощ, негов ред е. Но той ми рече, че навън вали дъжд и е по-добре да си легне.

— Е, нищо, синко, а загдето ти не си ме забравил, вземи тази златна свирка. Свирнеш ли с нея, още същия миг пред теб ще се появи златен кон и ще ти донесе златнотъкани дрехи. А щом конят и дрехите не ти трябват вече, свирни със свирката откъм обратния ѝ край и всичко ще изчезне. А сега, синко, върви си вкъщи — рекъл старецът и отново станал невидим.

На връщане Глупака свирнал със свирката и наистина пред него веднага се появил златен кон със златнотъкани дрехи в уста. Надул свирката откъм другия ѝ край и златният кон изчезнал.

Върнал се Глупака в къщи и легнал да спи, а на сутринта дума не продумал за бащиния си подарък.

На третата вечер казал на по-големите си братя:

— Тази нощ вече трябва да отиде един от вас. Много съм изморен, две нощи не съм спал!

Но братята му хич и не искали да чуят.

— Тази нощ е точно твоят ред — казали те. — Отде-нагде ще ходим ние?

Какво да им речеш? Най-малкият брат трябвало да отиде и третата нощ. Зачакал той и в полунощ баща му пак се появил и се учудил:

— Наистина ли моите умни синове са забравили последната ми воля?

— Братята ми казаха, че тази нощ е точно мой ред — отвърнал Глупака. — Затова дойдох пак аз.

— Е, синко, загдето само ти единствен не си ме забравил, вземи тази елмазена свирка. Надуеш ли я, още същия миг ще се появи пред теб елмазен кон и ще ти донесе дрехи, обсипани с елмази. А щом конят и дрехите вече не ти трябват, свирни със свирката откъм другия ѝ край

и всичко ще изчезне. И не идвай повече, синко, живей си спокойно и бъди щастлив!

Момъкът се простил с баща си и се върнал в къщи. На другия ден не казал нищо на братята си за подарените свирки.

Минало се време. Царят на тази страна, в която живеели братята, завел веднъж единствената си дъщеря наврѣх Стѣклената планина и обявил:

— Ще дам дъщеря си за жена на оногова, който се изкачи с коня си наврѣх Стѣклената планина и свали пръстена от пръста на принцесата. А освен това ще му отстъпя и цялото си царство.

Много принцове и царе се запътили към двореца и всички се опитали да изкачат с коне Стѣклената планина, но никой не успял — плъзгали се назад.

Решили и умните братя да си опитат късмета. Ами ако успеят?! Глупака се замолил да дадат и на него някакво кон, та да се опита и той. Може пък и да успее да се изкачи на Стѣклената планина и да снесе пръстена от пръста на принцесата. Умните братя почнали да му се подиграват:

— Ако ние, умните, не успеем да се изкачим на Стѣклената планина, то ти ли, глупчо, ще успееш?

Тѣй че не му дали кон, а сами отишли още веднага и взели да хранят конете си. Глупака не им отвърнал нищо и си намерил някаква работа из къщи.

А по здрач, когато по-големите му братя заминали, той свирнал със сребърната свирка и в миг пред него се появил сребърният кон със сребротѣканите дрехи. Момъкът бързо ги облякъл, метнал се на коня и препуснал към Стѣклената планина. Гледали го хората по пътя, чудели се и не можели да се начудят на красотата му.

А Глупака не ги поглеждал дори, летял право към Стѣклената планина. Но още преди да стигне и половината на планината, подковите на коня се изтъркали и той почнал да се хлъзга надолу. Разбрал момъкът, че няма да може да се изкачи на Стѣклената планина, обърнал коня и полетял обратно. По пътя настигнал братята си, шибнал ги по гърба с камшика си и бързо ги отминал. В къщи съблякъл сребротѣканите дрехи, надул свирката откъм другия ѝ край и конят, заедно с дрехите, изчезнал. После момъкът зачакал кога ще се върнат братята му.

Когато те пристигнали, Глупака ги попитал:

— Какво стана със Стъклената планина? Успяхте ли да се изкачите на нея? Ами кой беше конникът със сребротъканите дрехи, който ви шибна с камшика на минаване?

— Че как си могъл да видиш това? — зачудили се братята.

— Покатерих се ей на онази висока ела и оттам видях всичко — отговорил Глупака.

Не казали нито дума братята му, нахранили конете си, после взели трион и отрязали до корен високата ела.

На другия ден по-големите братя отново оседлали конете си, яхнали ги и тръгнали да опитат за втори път щастието си. Щом заминали, Глупака взел златната свирка, излязъл на двора и свирнал. Появил се златният кон със златнотъканите дрехи. Облякъл ги момъкът, метнал се на коня и полетял към Стъклената планина. Хората още отдалеч се чудели на красотата му. „Ако и този юнак не може да се изкачи на Стъклената планина — казвали те, — никой друг няма да може!“

А Глупака без да се спира, почнал да изкачва Стъклената планина. Изминал повече от половината път до върха, но подковите на коня пак се изтъркали и той се плъзнал надолу. Разбрал момъкът, че няма да може да се изкачи на планината, обърнал коня и препуснал назад. А когато настигнал братята си, шибнал както трябва и двамата с камшика си и двамата по гърбовете и бързо ги отминал. Вкъщи момъкът се преоблякъл, сложил златотъканите дрехи на гърба на коня, надул свирката откъм другия ѝ край и конят, заедно с дрехите, изчезнал.

Върнали се братята му, а Глупака засмян ги посрещнал:

— Нещо не ви върви, братчета, пак си изпатихте, този път златният конник ви шибна по гърбовете. Видях ви от покрива на къщата!

Ядосали се братята и в гнева си запалили къщата. Додето се опомнят, къщата изгоряла до основи.

Братята пренощували в една купа сено и на сутринта за трети и последен път тръгнали да си опитат късмета — може пък третия път да успеят да се изкачат на върха на Стъклената планина. Щом заминали, Глупака взел елмазената си свирка, излязъл на двора и свирнал. Мигновено се появил пред него елмазеният кон, е обсипаните

с елмази дрехи. Момъкът се облякъл, метнал се на коня и полетял към Стъклената планина. Бил още далеч от планината, но никой вече не можел да гледа към него — така блестели и заслепявали очите елмазеният конник и неговият кон.

Стигнал Глупака до Стъклената планина, закатерил се нагоре и парчетата стъкло се разхвърчали на всички страни. Остри били елмазените подкови на коня и Глупака се изкачил навръх планината. Прекрасната принцеса сама му подала пръстена си и определила деня на сватбата им. Обърнал назад коня си момъкът, грабнал на ръце принцесата и я отнесъл в царския дворец. А после препуснал към къщи. Когато настигнал братята си, шибнал ги по гърба с елмазения си камшик и отлетял като вихър.

Върнали се вкъщи братята му, а Глупака ги посрещнал с думите:

— От покрива на обора видях как елмазеният конник ви погъделичка с камшика си по гърба.

От злоба братята му подпалили и обора.

А в царския дворец всички се готвели вече за сватбата. На третия ден сутринта Глупака станал още в ранни зори, измил се, взел елмазената свирка, излязъл на двора и свирнал. Появил се елмазеният кон. Облякъл момъкът обсипаните с елмази дрехи, метнал се на коня и полетял към царския дворец при годеницата си.

След сватбата умните братя се научили, че глупавият им брат се оженил за принцесата и веднага побързали да отидат при него и да го помолят да им прости всички предишни обиди. Момъкът им простил и дал на най-големия си брат сребърната свирка, на средния — златната свирка, а за себе си оставил елмазената. Яхнали братята му конете си и тръгнали по белия свят да си търсят щастието. А Глупака останал да управлява царството. И живели дълги години с принцесата сговорно и щастливо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.